

— Нѣма да спомогнатъ, защото не могатъ.

— Но какво да чакаме ний отъ васъ?

— Ний ще ви нахранимъ, напосимъ, ще ви дадемъ пари за пътъ, ако искате да си отидите отъ тука; ще ви туримъ въ гробове и ще ви погребемъ, ако желаете тукъ смъртта.

— И само?

— Само. Богъ на помощъ! Помози вамъ Боже!!!

Игумена разказа че по телеграфа е извѣстено за прѣминуването на комитетскитѣ хайдутѣ или юнаци прѣвъ Дунава, че е събрано много войска — конница, пѣхота, запѣи, Поляци и баши-бозушки охотници, — че тѣ сж заприщели цѣлата околностъ, че за Българина е опасно да излѣзе изъ домътъ си на сто раскрача, че само единъ часъ по-прѣди излѣзали отъ мѣнастиря Поляцитѣ, тѣзи потурчени Поляци, че рано въ зори дохождали драгунитѣ и казакитѣ, че по цѣлнийтъ лѣсъ сноватъ запѣитѣ и баши-бозушкитѣ охотници. Тѣ си почиватъ, зематъ хлѣбъ и агнета, а пакъ вино за тѣхъ не можешъ да наприготвишъ. Сега, както се чува, свободенъ е само единъ пътъ по долината на рѣчичката.

— Поразмисли хубавичко, въйгодо, не е ли по-добръ да избѣгате докѣтъ още е възможно и да запазите себе си за по-благоприятно врѣме.

Вѣйводата не се позамисли.

— Нѣма да отида, ще остава тукъ; ако ще гинемъ, да гинемъ: за това ний вляхме. Съ кръвъ и кости български трѣбва да пострѣмъ на земята нови изданки. Нужна е нашата смъртъ. Колкото по-гръмко ще заговорятъ за нея, толкова по-скоро ще се пробуди стъ вдървяване нашия народъ, невиненъ въ своята мъртвенность. Така гласи полското евангелие, а Поляцитѣ сж наши учители.

— Ако вий сте тѣй рѣшили, то такава е, види се волята Господня. Нека да бжде по-вашему и да ви помоли Богъ; ний пакъ щѣ ви спомогнемъ съ каквото можемъ.

Четирѣ сважни монаха понесаха слѣдъ вѣйводата. Пригответѣтѣ кснѣвци съ съѣстѣи припаси и съ вино.